

Korsós Gergő
AMIKOR ELROMLOTT A GÉP

mely megkeverte rímeim, és nem jött többé
szabadságos, forradalmi mirelit,
vagy amit épp kértek,

én leültem akkor,
mint régen,
leültem és írtam.

Amikor született vagy tucatnyi belőlük,
felhívtam egy régi cimborát,
hogy vannak újak, *sajátok*,
és olvasni kezdtem.

Az egyik így indult:
„A szerelem, a szerelem
az olyan,
mint a fejbe rúgott meztelen csiga.

Csúfolhatod, elhagyhatod,
de egy esős éjszakán,
lehajtott csápokkal,
úgyis visszajön.”

A másik meg így:
„Ráncos modellek, kéz a kézben,
verik a port, ügetnek.
Arcukat nyalta szarkaláb,
most mi lesz, most mi lesz?”

A harmadik,
azt is felolvastam volna,
de közbeszólt, hogy mi a szar ez.

Csak irigy vagy, mondtam,
mert te már nem tudsz írni,
és letettem a mihasznát.

Megnyitottam jó borom,
betettem egy halk zenét,
és megtáncoltattam verseim.

*

Pár nappal később,
kétségbeesve,
széttéptem a szörnyeket.

JÁSZJÁKÓHALMA EGYETLEN SZURKOLÓJA

Ötven éve állok pontosan itt.
A bőr pörög, izzad a léc,
és a hatvanhetedik percben,
akárcsak ötven éve,
megfullad szememben egy légy.

*

A meccsnek vége, este lett,
és szól a bíró már civilben:
- Jöjjön végre, mit áll, öreg? -

Megvárom, míg elmegy,
aztán átbújok a korláton,
és arra gondolok,
hogy a jászjákóhalmai srácok elég esetlenek.

Majd elrúgom magam,
és védhetetlenül bevágódok a kapuba.